

(reportáž z 20. ročníku festivalu Folkový kvítek) V době útoku nezletilých a mladistvých Superstarů na horu zvanou Sláva je vzácné, že existují lidé, kteří věnují vítězi soutěže mladých zpěváků a autorů nanejvýš jízdní kolo a možnost si zazpívat na festivalu, kde neburácejí desítky tisíc diváků. Mezi takové lidi patří i Jiří Hopp. Před dvaceti roky založil festival

Folkový kvítek

jako příležitost pro mladé autory a interprety do osmnácti let. Festival se koná v krásném prostředí areálu Konopiště, blízko zámku, plného loveckých trofejí. Smrt toho, kdo většinu z nich ulovil, byla počátkem války, které se kdysi říkalo Velká a o níž si lidé bláhově mysleli, že je poslední.

V sobotu 14. května počasí bojovalo se jmeninami jednoho z ledových mužů i s předpovědí počasí, ale počasí vyhrávalo, aspoň do doby,

kdy jsem seděl v hledišti na dřevěné lavici.

Začátek festivalu byl rozumně posunut k jedenácté hodině dopolední. Tentokrát se ale festival obešel bez soutěže, které mu předcházela vždy den předem, kdy vítěz měl právo si zahrát mezi účinkujícími festivalu na hlavní scéně. Každý festival má své moderátory, za časů legendárního doktora Jana Pixy, konferenciéry. Éru pana doktora Pixy zcela jistě pamatuje **Honza Dobiáš**, spojený s časopisem Mladý svět a s dobou největší slávy festivalu Porta. Vedle něj stál **Vláďa Ružička „Ruža“**,

zvaný

Casey

. Ruža držel mikrofon na většině ročníků tohoto festivalu. No, není lehké zaplnit mezery na zvučení, popřípadě v pozdních nočních hodinách dialogem s křičícím opilcem, v pravém slova smyslu moderovat atmosféru. Jak se to těm dvěma letos podařilo, ponechávám na divácích, ale každý, kdo někdy držel před lidmi mikrofon v ruce potvrdí, že moderování je kus těžké práce. Nicméně by občas neškodilo více času věnovat povídání o účinkujících než veselým historkám. Krom tradičního moderátora měl festival i tradiční zvučení, které obstarávali manželé Horynovi. Vzhledem k tomu, že jsem seděl v první řadě, slyšel jsem občas vedle hlasu moderátorů i ostatní na můj vkus až příliš nahlas.

Jak známo, hlavním cílem festivalu je najít a ocenit nejmladší autory a interprety. Ti jsou oceněni rozhodnutím poroty i diváckým hlasováním. Předsedou poroty byl František Linhárek, zakladatel Poutníků a její dalšími členy byli skladatel a textař Miroslav Fišar, Luboš Hrdlička, skladatel, textař a muzikant, Jeroným Lešner, vítěz Kvítku z roku 1997, Michal Kadlec, šéf kapely Jarret, Alena Vítová, „sběratelka“ cen z Kvítku a členka kapely Berušky, Jiří Hopp a herec Antonín Duchoslav, v národě známý jako Cabadaj.

Druhou částí festivalu je účast kapel a sólistů, kteří mají přilákat diváky, byť bez sponzorů nelze v podstatě uspořádat žádný festival, pokud folkové publikum nezaplatí za vstupné v cenách O2 Arény.

Pořadatelem festivalu je tradičně KVĚT, sdružení klubů dětí a dětských domovů v ČR.

Samozřejmě by se festival neobešel ani bez podpory blízkého města Benešov.

Vraťme se ale k průběhu festivalu. Jako první vystoupila pardubická **Pouta**. Historie kapely je plná rozchodů, příchodů a návratů. Přesto jsou tu Pouta stále v čele s majitelem nádherného tenoru Radkem Novákem. Druhá v pořadí byla pražská kapela

Načas

. Načas hraje rytmickou a melodickou hudbu s velmi dobře znějícím hlasem Michala Pravce.

Nicméně již po kolikáté se mi nejvíc líbila závěrečná

Johnny B. Good

s českým textem. V rock and rollu mi kapela šlape nejlíp. Třetí v pořadí byl liberecký

Jarret

. Kapela chystá v říjnu novou desku, na které zazní některé písně hrané na koncertech i některé zatím neznámé novinky. Jarret v popředí s fenomenálním hlasem Hany Skřivánkové nikdy své fanoušky nezklame. Jen si opakovaně říkám, co bude poté, až dozní vklad Bohouše Vašáka, když se tento geniální autor již k tvorbě nevrátí? Nechme ale odpověď na běžícím času.

První část soutěže zahájil čtrnáctiletý **Martin Jakubec** ze Sezimova Ústí. V Martinově věku se mísí všechno možné: zážitek z házenkářského soutěžení, touha varovat lidstvo před d'áblem i legrace „jenom tak“. Martin je jistě milý kluk, ale na první příčky to není. Anglické názvy byly kdysi tak trochu na protest a po represích byly nahrazeny Žabím hlenem či Jasnou pákou. Dnes je důvodem cizích názvů touha být jaksi „in“. Kapela s názvem

The Mountain Lake

je z Rokycan. Jako většina dětských bigbítů je i „Horské jezero“ odrazem velkých vzorů. A tak jsem v hlase patnáctiletého Davida Schmidta slyšel ozvěny Lucii i dalších kapel a v textu se opět řešila otázka války a míru či další vážné otázky. No, každému bylo jednou patnáct.

Zuzana Sakařová

ze Zborovic je na Kvítku naposled, protože je jí osmnáct let. Zpívá, jak to bývá u většiny děvčat, o lásce, rozchodech a jiných v tom věku nejdůležitějších věcech. Víc mě při jejím vystoupení nenapadlo. Dívčí trio

Jakodycky

je z Jablonce nad Nisou.

Texty občas drhnou a zpěvačka Anita Chėkah si občas do hlasivek naložila víc, než kolik

unesou. **Kristíně Nídllové** z Protivína je patnáct let. Na rozdíl od většiny svých písničkářských vrstevnic má Kristína kromě velmi dobrého hlasu i smysl pro humor.

J

azykolomná píseň

o tetě Renatě o tom jistě svědčí. Kvítek, jak je opakováno, je žánrově otevřeným festivalem. V případě metalové

Bory

z Hradce Králové jsem tuto toleranci ocenil. Patnáctileté štíhlé drobné a černovlasé dítě se jmenuje

Eliška Černá

a po jejím zpěvu praskají tabulky v oknech. Manažeři - tady stojí fantastická hotová zpěvačka, tak pošlejte nabídky! Krom hlasu Elišky Černé jsem ocenil i skladby.

Jana Věnečková

z Litomyšle na svých sedmnáct skutečně nevypadá, ale čas letí. Jana je loňskou vítězkou festivalu, takže hájit prvenství není lehké. Jana je hudebně, autorsky a hlasově velmi originální a svým vrstevnicím se zcela vymyká. Na druhé straně není její náročný repertoár každému přístupný.

Po **Kamelotu** bez bicích a se zpěvačkou **Blankou Šrůmovou**, ve druhé části soutěže vystoupila již poněkolkáté

Veron

ika Polívková

z Lokte. Vedle Aleny Vítové je Veronika zatím nejúspěšnější soutěžící v kategorii jednotlivců. Veronika má krásný a na konzervatoři školený hlas, ale podle mého soudu její projev směřuje spíše k jiné oblasti než je folk, tedy k popu a muzikálu.

Nautika

z Jablonce nad Nisou má ve svém středu „perlu pro diváky“, osmiletou Radku Bělíkovou. Nízký věk členů skupiny a volba skutečně dětských témat a samozřejmě i velmi pěkný hlasový projev jsou zárukou úspěchu. Takhle malá byla i Jana Věnečková a je vždy otázkou, co se stane z dětského hrdiny? Každopádně byla Nautika velmi milým pohlazením.

Báře Černé

ze Žebráka je šestnáct. Báře to moc pěkně zpívá a její třetí místo na Dětské Portě je jistě zasloužené. Možná si někteří pamatují kapelu Barbekjú z Hradce Králové. Po rozpadu kapely vznikla kapela s názvem

Druhá identita

se zpěvačkou Lucií Koutníkovou. Srovnání se žánrově podobnou Borou pro mě vyznívá jednoznačně ve prospěch kapely Bora. Již několik ročníků za sebou jsou na festivalu mladí muži bílou vránou, pokud je toto přirovnání pro muže vhodné. Letos mě nejvíc potěšil

Vít Dvořáček

, šestnáctiletý student konzervatoře v Brně. Po jeho první písni jsem si řekl: „Ejhle, konečně pořádný písničkář!“. Vítek má vše - dobře hraje na kytaru, hezky zpívá a především má „dospělé“ texty. Rád bych Vítka znovu někdy na nějakém pódiu potkal.

Před informací o tom, jak vše dopadlo, jen telegrafická reportáž o dalších hostech festivalu, které jsem viděl a slyšel.

Nezmarům to pořád nádherně hlasově ladí. Milý byl duet pro Jiřího Hoppa v podání Šárky Benetkové a Pavla Zajíce - *Somesin' stupid* s českým textem. Frankie Boy by měl rovněž radost.

Honza Nedvěd si přivedl kapelu, spustil známé „Brontíky“ a lidé zpívali a tleskali. Písničkářky zastoupila

Líza Denisjuková

O létání pečených holubů, popřípadě kuřat

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 16 Květen 2011 20:33

, původem z Ukrajiny. Líza se píše americkým pravopisem Denysyuk a já čekám, až budeme číst knihy, které napsal Tolstoy či Dostoyevsky. Sloveso „blbnouti“ je holt u nás velmi část užíváno v praxi. Lízíny lidové písně jsem slyšel u stánku s kávou, takže se jí tímto omlouvám.

Repertoár tria

Hop trop

se bude zpívat i poté, co Hop trop nebude a není co dodat.

Pavel Žalman Lohonka

slavil nedávno šedesátku a už má o pět let více. Stejně jako Jan Nedvěd, i Žalman své fanoušky potěšil. „Ročník 47“.

Wabi Daněk s Milošem Dvořáčkem

jsou na tom obdobně, takže podrobný popis je zbytečný.

Berušky

vyrostly z věku Kvítku, hezky jim to hraje a zpívá, ale je to tak nějak stejně. Jo, „přítěž dětských šatů“, to bývá problém.

Hromosvod

byl poslední kapelou, kterou jsem viděl a slyšel. Zaslechl jsem poznámky, že tohle není ten pravý folk. Na to lze jen pokrčit rameny a říci - kde jsou tedy ty „pravé“ nové folkové kapely? Kolik mladých lidí chodí na folkové koncerty? Takových Hromosvodů víc!

Jak to ale vše vlastně dopadlo? V jednotlivcích byla na prvním místě **Jana Věnečková**, druhý byl

Vít

Dvořáček

a třetí

Bára Černá

. V kategorii skupin byla první

Bora

, druhá byla

Druhá identita

a třetí

Nautika

. Diváci dali na první místo Víta Dvořáčka a skupinu Nautika.

Proč ale název týkající se pečených holubů? Při vyhlašování vítězů se totiž nad hledištěm objevil balón a z něj létaly padáčky s pečenými kuřaty - inu dvacet je každému jen jednou. Dvacetiletému Kvítku přeji hodně štěstí, zdraví a diváků do druhé dvacítky.